

en Lovkyndig sagt mig, at Forholdet ikke skulde være ganske i Orden, og for at nævne et Exempel skal jeg bemærke, at der Intet skal være til Hinder for, at vi her i Danmark eftertrykke et i Slesvig trykt tydst Skrift. Med Hensyn til Sverrig er der, saavidt jeg veed, ikke truffet nogen videre Bestemmelse. Det var altsaa blot den Mening, jeg vilde udtale, at Loven først kan komme i sin rette gavnlige Virksomhed, naar § 23 igjennem Forhandlinger med Lovgivningsmagten paa andre Steder kommer til Udførelse.

Jeg skulde dernæst byde lidt ved § 9. Den omtaler de Afbildninger og Tegninger, der efter deres Hovedbølemed ikke ere at betragte som Kunstværker; men man kommer herved uvilkaarlig til at tænke paa selve Kunstværkerne: hvorledes skal det gaae med dem? Angaaende dem bestaaer der en kongelig Forordning af 13de December 1837, som er kommen istand efter temmelig vidtløftige Forhandlinger, først imellem Cancelliet og Kunstakademiet og siden med Stænderne, og den bestemmer, at en Kunstner eller hvem han overdrager det, kan gjengive hans Kunstværker ved Kobberstik, Lithographie, Afstøbning eller mechaniske Midler og derpaa faae 5 Aars Betyggelse, saafremt han nemlig først bekendtgjør det i Aviserne og forsyner Kunstværkerne med et Stempel, hvori der staar: Eneberettiget; disse 5 Aar kunne under visse Omstændigheder, nemlig naar Kunstakademiet er Kunstværket gunstigt, udvides til 10 Aar. Den, som efterdanner et, ikke af ham selv, men en anden Mester forfærdiget Kunstværk, maa paa Kunstens Gebeet stilles lige med en Overtatter paa Literaturens Gebeet; han kan efter Forordningen erholde 5 Aars Eneret og, under

visse Omstændigheder, indtil 10 Aars. Den Paragraph i Forordningen af 13de December 1837, der handler herom, er iøvrigt ikke videre heldig redigeret, thi der er glemt at tage Hensyn til den Mangfoldiggjørelse ved mechaniske Midler, som i de foregaaende Paragrapher er omtalt. Hele denne Betyggelse er, som man vil see, ikke synderlig stor; maaskee den under de tidligere Forhold kan have været stor nok, men vi maae vel lægge Mærke til, at tyve for Kunsten saare indholdsrige Aar ligge imellem den Tid og vor Tid, og derved er en af Forudsætningerne, som Kunstakademiet dengang udgif fra ved sit Skjøn, aldeles omstyrret. Denne Forudsætning bestaaer nemlig deri, at ved alle andre Gjengivelser af Kunstværker, undtagen ved Afstøbninger, maa den, som gjengiver et Kunstværk, have en saa stor Kunstfærdighed, anvende saa megen Tid og saamegen Tid, at han selv maa betragtes som Kunstner. Denne Forudsætning holder efter min Formening ikke længer Stik, efterat man ved Hjælp af Photographie og Daguerreotypie og paa anden Maade ad reen mechanisk Vej uden nogen Kunstnerdygtighed i en Hast kan mangfoldiggjøre et Kunstværk. Desuden er jo at bemærke, at Forordningen af 1837 svarer til en tidligere Forordning om Eftertryk, og da vi nu forandre Eftertryksloven, synes jeg, at vi ogsaa burde forandre Loven om Eftertryk af Kunstværker. Jeg ønskede derfor at høre en Udtalelse fra den høitærede Minister, om det muligviis var paatakt, ogsaa ved en selvstændig Lov at sikkre Kunstværkerne paa en tidsvarende Maade, eller om det skulde være rigtigt, hvilket jeg ikke antager, at tage Hensyn hertil i nærværende Lov, da jeg antager, at en saadan Lovbestemmelse vil kræve en Deel Forhandlinger i Forveien, navnlig med Kunstakademiet.